

7.5 Vysvetlenie kapucínov pre mesto Luzern

Francesco Foresti z Brescie mestskej rade
Luzern 1584

Francesco z Bormia cielene podporoval rozšírenie komisiariátu severne od Álp: potom čo sa bratia usadili v auguste 1581 v hlavnom mieste Uri a v júni 1582 v hlavnom mieste Nidwaldenu – v Stansi, podarilo sa im v júli 1583 dostať do Luzernu: do najvýznamnejšieho mesta katolíckeho stredného Švajčiarska a jedného z vedúcich členov Švajčiarskeho zväzku štátov. Generálny komisár zomrel na jar 1583, uprostred príprav tohto rozhodujúceho kroku. Na jeho miesto nastúpil Francesco Foresti, ktorý bol v júni 1583 ako gvardián odvolaný z Milána do Švajčiarska. Cieľavedome pohýňal dopredu vytvorenie mladej misie: zriadil noviciát a štúdie a požiadal v Luzerne vládu, aby postavila kapucínom vlastný kláštor. Bratia tu obývali najprv opustený a schátraný kláštor terciárok z Bruchu, bezprostredne pred múrmi mesta. Nový kláštor mal ležať v tichšej časti na pahorku Wesemlin a mal byť zriadený podľa štýlu rádu.

Forestiho žiadosť predkladá 19. januára 1584 jeho zástupca Prospero z Milána. Generálny komisár odcestoval už pred začiatkom zimy za Alpy, aby sa mohol v máji zúčastniť generálnej kapituly. Vysvetlenie popisuje v krátkosti intenzívny život v modlitbe, skromné živobytie a pripravenosť rádu pastoračne pôsobiť (v kraji).¹

Čo sa týka nášho spôsobu života, vyzerá nasledovne: každú polnoc o dvanástej sa začíname modliť hodinky, totiž polnočnú omšu spolu s inými modlitbami podľa predpisu našej reguly. To trvá od dvanástej do tretej rána. Potom o šiestej začíname primou a terciou, a keď sú skončené, začíname my, ktorí sme kňazmi, celebrowať. Po celebrowaní sa modlíme sextu a nonu. Po obede okolo druhej hodiny spievame večpery a okolo štvrtej kompletórium. Takto sa spoločne modlíme v kostole. Čo sa ale pomimo toho modlíme, nazeráme a kontemplujeme to sme tu nechceli uvádzať, pretože to nepovažujeme za nutné. Avšak naše modlitby obetujeme obzvlášť za časné a večné blaho našich dobrodinčov, a tým spolu aj za ich mesto a poddaných, ktorí nám dávajú a spoločne s nami zdieľajú nocľah a časný pokrm.

Okrem toho si žiadajú Vaše milosti vedieť, ako sa tu chceme správať v meste a tiež aj mimo mesta, mimo božieho domu. Ponúkame sa, že kde nás bude treba, celebrowať mimo nášho kláštora, aby sme tým, ktorí nás o to požiadajú, všetkých kňazov, mohli odbremeniť, vždy sa radi poskytneme, čo sa, samozrejme, má chápať tak, aby to nebolo na ujmu bohoslužbe v našom božom chráme. Hneď ako k nám potom po čase prídu nemeckí bratia nášho rádu, ako dúfame, že sa tak stane, radi poslúžime tiež kázňami, nech už je to v meste alebo mimo neho, na území Vašich milostí, kedykoľvek nám to rozkážete, ale tak, aby sme neboli viazaní prebývať na

¹ Vysvetlenie sa zachovalo v odpise radného pisára Renvarta Cysata: StALU A 1F9 Sch 1071. Do dnešnej nemčiny ho preložil Rainald Fischer zo švajčiarskej provincie. *I Frati Cappuccini*, 4, 740-745

jednom mieste , stále mimo, alebo tam či tam prevziať nejakú farnosť alebo kaplánku. Avšak kde by bol nedostatok kňazov a jeden alebo viacerí by mohli celebrowať alebo kázať, napríklad počas pôstu alebo iných sviatkov, všetko vždy spravíme ako najlepšie budeme vedieť a vypomôžeme počas celého pôstneho alebo sviatočného času dovedy, kým to bude nutné, pretože nám nie je nič milšie alebo príjemnejšie ako pomôcť kresťanskej Cirkvi dobre budovať spoločenstvo.

Čo sa týka našich časných príjmov a našej stravy, tak nemáme žiadne časné príjmy, nie sú nám dovolené a ani ich neprijímame, ani keby nám ich niekto obstaral alebo zariadil, lež zbierame si našu stravu sami, a to, čo potrebujeme, si žiadame od domu k domu, ak je to Božia vôľa, nielen v meste, ale aj na vidieku a toto nie ináč, ako čo je niekto dobrovoľnej a dobrej vôle, pretože nikomu nechceme byť na obtiaž.

Aby sa na nás ale nikto nehneval, nech vedia Ich milosti, že členovia nášho kapucínskeho rádu almužny, ktoré zvýšia, sa nesmú ponechať na viacerých miestach tak dlho ako u iných, ale každý kláštor sa v tomto prípade správa podľa svojej situácie a možností, avšak úplne podľa prikázaní a pod poslušnosťou nášho generála alebo predstaveného alebo provinciálov. Toto by mohlo stačiť, čo sa týka nášho časného pokrmu. Čo sa týka peňažných almužien, tie tiež prijímame, ale iba, preto aby sme mohli nakupovať, čo nám chýba z oblečenia ako aj pre chorých z lekárne a podobne. Ale takéto peniaze si u nás nenechávame, vždy to dáme nášmu správcovi do úschovy, ktorý by mal byť niekto z rady.